

[Hølge Nielsen.]

af statsministeren, der frimodigt erklærede, at man ville ikke fortsætte med rentesikring, men at man måske ville løse problemerne over en forbedret boligsikring. Jeg tror, statsministeren er blevet belært om, at dette ikke lader sig gøre; en sådan ordning ville for det første blive dårligere, og for det andet ville den blive meget dyrere end en fortsat rentesikringsordning. Boligministeren sysler stadig med rentesikringens bortfald, men stiller dog i udsigt, at den vil blive afløst af en rentelåneordning. Jeg skal ikke her komme ind på denne ordning, ministeren har jo blot skitseret den for boligudvalget, og det må vente, til vi ser forslaget, men det vil være korrekt her at slå fast, at man nu fra regeringens side har givet den indrømmelse, at det sociale boligbyggeri fortsat skal støttes, at rentesikringen ikke kan bortfalde, uden at der gives nye garantier. Vi er naturligvis glade for den indrømmelse, der ligger heri. Vi mener dog, at rentesikringen har virket godt, og kan ikke forstå, hvorfor den ikke kan fortsætte. Vi er naturligvis villige til at se på andre løsninger, hvis de indeholder de principper, der ligger i rentesikringen, men vi må fastholde grundlaget: 18.000 boliger pr. år til en fast, lav rente.

Efter at denne betænkning er afgivet, er der opnået forlig i realkreditudvalget. Dette forlig medfører nogle konsekvensændringer til denne lov. Vi har med tilfredshed noteret, at der nu er skabt sikkerhed for, at lejerne i det sociale boligbyggeri fortsat kun skal præstere 6 pct. af ejendommens værdi som indskud, og at der, hvis landsbyggefonden ikke kan klare de af ministeren foreslåede 2-4 pct., fortsat kan opnås lån op til det nødvendige beløb. Man har altså her i princippet tilsluttet sig vore krav.

Der er så endelig forslaget om boligsikringen. De ændringer, vi her har opnået, er vigtige, men de ændrer desværre ikke hele lovforslagets sigte. Ikrafttrædelsesdatoen ændres fra 1. januar 1971 til 1. juli 1970 for alle nye lejemaal, og der er i ændringsforslag nr. 4 en overgangsbestemmelse for bestående lejemaal, der oppebærer boligsikring. Jeg er tilfreds med denne overgangsordning, og det ville jo også have været helt urimeligt, hvis vi vedtog en lov, der forhøjede grænserne fra 40.000 til 49.000, og så lod

husstande, der var kommet op på mellemindkomster, glide helt ud af ordningen i den periode, der lå imellem lovens vedtagelse og lovens ikrafttræden.

Jeg vil også takke ministeren for læsningen vedrørende cirkulæret om, at børn under 16 år, der af pædagogiske eller sociale grunde er anbragt uden for hjemmet, fortsat vil kunne medtages ved beregning af boligsikring.

Jeg håber også, at ministeren vil efterleve den enige henstilling, udvalget har rettet til ham vedrørende forskudsvis refusion til kommunerne af udlagt boligsikring. Det vil lune svært hos mange kommuner, om ministeren følger denne enige udvalgshenstilling.

Regeringsforslaget til ændring af lov om boligsikring retter et par åbenbare urimeligheder, der er opstået i boligsikringsordningen på grund af den skete huslejeudligning. Man øger maksimumsprocenterne for de allerlaveste indkomster, og man strækker skalaen for de indkomster, der i dag falder uden for sikringsordningen uden, af den grund at kunne betegnes som særlig høje. Den økonomiske rækkevidde af dette forslag er ikke særlig omfattende, og forslaget angriber ikke det centrale problem, der ligger i, at boligforligets forudsætninger om stabilitet i huslejeudviklingen ikke er opfyldt. På grund af denne bristede forudsætning oplever man, at mange familier hvert år har en nedgang i deres boligsikring, der ikke står i rimeligt forhold til realværdien af deres indkomst, når prisstigninger, afgiftsstigninger og skatteforhøjelser tages i betragtning. I virkeligheden lader regeringsforslaget normale arbejder- og funktionærfamilier i stikken.

Socialdemokratiet har fremsat sit eget forslag, der sikrer, at boligsikringen kun nedsættes, hvor der er tale om en reel stigning i købekraften for den pågældende familie, og ikke i de tilfælde, hvor indkomststigningerne kun har formel karakter, fordi de er opslugt af pris- og afgiftsstigninger. Vi anbefaler dette ændringsforslag.

Sammenfattende kan jeg sige om de tre lovforslag, at de ikke løser nogen af de problemer, boligbyggeriet står i, ja, de gør vel nærmest forholdene værre, de gør dem mere kaotiske. De foreslåede lejeforhøjelser ved genudlejning giver nye urimelige og uretfærdige lejeniveauer. Ministeren har omtalt